

(Ματθ. 25, 14-30)

Η ΠΑΡΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΤΑΛΑΝΤΩΝ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

Όμιλία στό Πνευματικό Κέντρο Πρεβέζης στίς 14/2/1983

Μετρά καί ή καλή διάθεση

Τό σημερινό Εύαγγέλιο μᾶς λέγει τί τεράστια σημασία ἔχει γιά τόν ἄνθρωπο ή ὅποια καλή του διάθεση καί ή προσπάθεια του -ή μικρή- ἔστω καί γιά τήν τήρηση τοῦ θελήματος τοῦ Θεοῦ.

Ἄς ξεκινήσουμε μέ ἕνα παράδειγμα, στό ὁποῖο εἶναι καλό νά ἀνατρέχουμε συνεχῶς.

Ἦταν ἕνας ἄνθρωπος, πού μιά ζωή ἀμάρτανε. Σέ τί βαθμό ἀμάρτανε, δέν μπορούμε νά τό περιγράψουμε. Πάντως ἀμάρτανε μέ μεγάλη ἀθεοφοβία. Γιατί ἦταν ληστής. Ἐκλεβε, σκότωνε -καί φυσικά εἶναι αὐτονόητο- ἔκανε καί ὅλες τίς ἄλλες ἀμαρτίες, πού οἱ ἄνθρωποι μέ μιά ἐλάχιστη πνευματικότητα τίς θεωροῦν «πολύ μικρότερες».

Αὐτός ὁ τραγικός ἄνθρωπος, ὁ ληστής πού σταυρώθηκε δίπλα στόν Κύριο ἦταν, γιά μιά στιγμή ἀπέκτησε ἕνα ἐλάχιστο φωτισμό, μιά ἐλάχιστη καλή διάθεση. Καί ἐνῶ ἐπρόκειτο νά ξεψυχήσει πάνω στό σταυρό, ὅπου δίκαια εἶχε τιμωρηθῆ, εἶπε τό: «μνήσθητί μου Κύριε ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου».

Ἦ μετάνοιά του ἦταν ἀναιμική. Γιατί;

Γιατί ἦταν μόνο μιά καλή ἐσωτερική διάθεση.

Καί γιατί ἄλλο ἦταν ἀναιμική;

Ἄς θυμηθοῦμε τήν ἁγία Μαρία τήν Αἰγυπτία, πού γιά πολλά χρόνια ἔζησε βουτηγμένη στήν ἀμαρτία καί τελικά μετανόησε. Ἀλλά τή μετάνοιά της δέν τήν ἔδειξε μόνο μέ τήν καλή διάθεση μιᾶς στιγμῆς -σάν τόν ληστή- ἀλλά τήν ἔδειχνε γιά πολλά χρόνια καί μάλιστα μέ ἕνα τρομερό δυναμισμό.

Φεύγοντας ἀπό τόν ἀμαρτωλό κόσμο καί πηγαίνοντας στήν ἔρημο, ὅπου τήν ἔσπρωχνε ή προθυμία καί ή διάθεσή της γιά οὐσιαστική μετάνοια, εἶχε πάρει μόνο ἕνα καρβέλι ψωμί.

Καί ἐπειδή κατάλαβε ὅτι ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι εἶχε ὑποδουλωθεῖ στήν φιληδονία τά προηγούμενα χρόνια, δέν πρέπει πιά νά εἶναι ὑποχωρητική στίς ἀξιώσεις τῶν ἐπιθυμιῶν καί τῆς σαρκός, ἀπό αὐτό τό καρβέλι δέν ἔκοψε οὔτε μιά μπουκιά νά βάλει στό στόμα της, γιά νά μήν εὐχαριστήσῃ τόν ἑαυτό της.

Ποιός μπορεί νά κρατήσει μέ τέτοια ἀποφασιστικότητα τή μετάνοια; Μέ τέτοια σταθερότητα τήν ἀπόφασή του νά μήν ξαναὑποχωρήσῃ πιά στίς ἐπιθυμίες τῆς σάρκα;

Γι' αὐτό λέμε ὅτι ή μετάνοιά της καί ή καλή διάθεσή της δέν κράτησαν μιά στιγμή, οὔτε ἦταν ἀναιμικές. Καί δικαίως ἐλεήθηκε καί συγχωρέθηκε.

Ὁ ληστής πάνω στό σταυρό τί ἔκανε γιά νά δείξει ὅτι ή μετάνοιά του ἦταν ἀληθινή; Ἀπολύτως τίποτε.

Δέν μπορούσε· οὔτε εἶχε καιρό.

Τί ἔκανε μόνο; Τοῦ ἦρθε ἕνας καλός λογισμός μετανοίας καί τόν εἶπε μέ τό στόμα του. Μιά στιγμή πρὶν καί οἱ δύο ληστές ἔβριζαν τό Χριστό. Γι' αὐτή τή

μετάνοια τήν τόσο αναιμική, ὁ Χριστός τοῦ ἀπάντησε: « Ἄμην, λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ».

Βέβαια ὁ ληστής μέ τό «μνήσθητί μου» ἔδειξε καλή διάθεση, μετάνοια καί ἀναγνώρισε ὅτι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ εἶναι σωτήριο. Καί ἡ συγχώρηση πού τοῦ ἔδωσε ὁ Χριστός τί εἶναι; Ὁλοκληρωτική!

Ὁ Χριστός ὅταν συγχωρεῖ δέν συγχωρεῖ μέ κρατούμενα. Συγχωρεῖ ὀλοκληρωτικά. Συνεπῶς τόν καθάρισε ἀπό τίς ἁμαρτίες· καί τί τοῦ ἔμεινε; Ἡ ἀρετή.

Τί θά λέγαμε γιά τόν ληστή ἄν τόν ψιλοκοσκινίζαμε μέ τά δικά μας κριτήρια; Αὐτός, δέν ἀξίζει νά τοῦ δώσεις καμιά σημασία. Καί θά κρίναμε τήν ἐκδήλωση τῆς λίγης καλῆς διαθέσεώς του, γιά μιά στιγμή, σάν ἐξευτελισμό τῶν ἀρετῶν καί τῆς ὑποθέσεως τοῦ χριστιανισμοῦ.

Ἀλλά ἡ νοοτροπία τοῦ φιλανθρωποτάτου Χριστοῦ, εἶναι διαφορετική. Γιατί δέν θέλει ποτέ τόν θάνατο τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ἀλλά θέλει ὅπωςδήποτε νά κάνει ὁ ἄνθρωπος κάποια ἀρετή, γιά νά τόν ἐλεήσει καί νά σωθεῖ. Γι' αὐτό ὁ Κύριος ἀξιώνει τό ληστή τῆς ἐπουρανίου βασιλείας του.

Λέγει ὁ ἅγιος Συμεών ὁ νέος θεολόγος, ὅτι καί αὐτή ἡ καλή διάθεση καί ἡ μετάνοια, ἐπειδή εἶναι στροφή πρός τόν Θεό συνειδητή, ἠθελημένη καί δείχνει τήν νίκη κατά τῆς ἁμαρτίας καί τό θρίαμβο τοῦ καλοῦ μέσα στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου ἔχει μεγάλη σημασία. Εἶναι μεγάλη ἀρετή.

Ἄν αὐτά τά μικρά ἔχουν τόση ἀξία, οἱ μεγαλύτερες ἀρετές πόση ἀξία πρέ-πει νά ἔχουν;

«Μακάριοι καί καλότυχοι» λέγει ὁ ἅγιος Συμεών, «ἐκεῖνοι πού ζοῦν καί ἀγωνίζονται γιά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, γιά νά ἀποκτήσουν πνευματικές ἀρετές, γιά νά εὐαρεστήσουν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ».

Τί θά ἔλεγαν οἱ οἰκονομολόγοι;

Ὁ Κύριος θέλοντας νά μᾶς διδάξει τή μεγάλη σημασία τοῦ πνευματικοῦ ἀγώνα ἐπάνω στή γῆ, μᾶς εἶπε τήν παραβολή τῶν ταλάντων, τήν ὁποία ἀκούσαμε σήμερα.

Ἕνας ἄνθρωπος, λέει, καί ἐννοεῖ τόν ἑαυτό του, ἀνεχώρησε γιά χώρα μακρινή. Καί ἐμπιστεύτηκε τήν περιουσία του στούς δούλους του. Στόν ἕνα ἔδωσε πέντε τάλαντα, στόν ἄλλο δύο καί στόν ἄλλο ἕνα.

«Δουλέψετε» τούς εἶπε «ἐμπορευθεῖτε, κάνετε ὅποια ἐπιχείρηση θέλετε καί ὅταν θά γυρίσω πάλι λογαριαζόμαστε». Ἡ ἡμέρα πού ἀνεχώρησε ὁ Κύριος ἀπό τήν γῆ εἶναι ἡ ἀνάληψή του, πού ἀνέβηκε στούς οὐρανοῦς.

Τά τάλαντα πού ἐμπιστεύθηκε στόν κάθε ἄνθρωπο εἶναι πολλῶν εἰδῶν. Εἶναι ὅλες οἱ δωρεές τοῦ Θεοῦ τίς ὁποῖες μπορεῖ νά φαντασθεῖ κανεῖς:

- οἱ σωματικές· υἰγεία, εὐρωστία, ἐξυπνάδα...
- οἱ πνευματικές· ἡρεμία, πραότητα, καλωσύνη, καλή διάθεση, τά διάφορα πνευματικά χαρίσματα πού ἔχουν ὠρισμένοι ἄνθρωποι...
- καί οἱ ἐπουράνιες: Τό ἅγιο Εὐαγγέλιο, πού τό ἔχομε στά χέρια μας νά τό διαβάζομε. Εἶναι δωρεά τοῦ Θεοῦ τεράστια. Ὁ ἄγγελος φύλακας, πού δέ μᾶς ἀφήνει οὔτε μιά στιγμή χωρίς νά μᾶς προστατεύει καί νά μᾶς ὑπενθυμίζει σάν φωνή συνειδήσεως τί πρέπει νά κάνομε καί τί πρέπει νά ἀποφεύγομε. Τά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ἐξομολόγηση, ἡ θεία Κοινωνία καί ὅλα ὅσα

τελοῦνται στήν Ἐκκλησία.

Πέρασε πολύς χρόνος καί ὁ Κύριος ξαναγύρισε καί ζήτησε λογαριασμό.

Πότε θά ξαναγυρίσει ὁ Κύριος;

Τήν ἡμέρα τῆς Δευτέρας Παρουσίας.

Καί τί θά γίνει τότε;

Λέγει τό ἅγιο Εὐαγγέλιο: Παρουσιάστηκε ὁ πρῶτος δοῦλος καί εἶπε: «Κύριε, πέντε τάλαντα μοῦ ἔδωσες· δούλεψα τά ἔκανα δέκα». Τά διπλασίασε. Μόνο τά διπλασίασε.

Ἀπάντησε ὁ Χριστός: «Εὖ δοῦλε ἀγαθέ καί πιστέ, ἐπί ὀλίγα ἦς πιστός, ἐπί πολλῶν σέ καταστήσω, εἰσελθε εἰς τήν χαρά τοῦ Κυρίου σου».

Τί σημαίνουν τά λόγια τοῦ Χριστοῦ; Σοῦ ἔδωσα πέντε τάλαντα, τά ἔκανες δέκα. Τά πέ-ντε πού σοῦ ἔδωσα τά διαχειρίστηκες μέ καλό τρόπο. Ἦσουν ἄξιος νά σοῦ δείξω τέτοια ἐμπιστοσύνη!

Ἐπί πιά πλευρά ἄξιος; Ἐπί τήν καλή διάθεση. Ἐπί τήν προθυμία νά ὑπηρετήσῃ τό θέλημα τοῦ Κυρίου του.

Βλέπετε ὁ Κύριος δέ τοῦ εἶχε πεῖ: «δούλεψε καί ὅσα κερδίσεις ὅλα δικά σου, στήν τσέπη σου». Ἀπλά, εἶπε σέ ὅλους: «δουλέψτε, πάρτε τα νά ζήσετε, νά ἐμπορευθεῖτε. Ὅταν ἔλθω θά λογαριαστοῦμε».

Δηλαδή, τό τί θά κάνει καί πῶς θά τοῦς ἀμείψει, τό εἶχε κρατήσει γιά τόν ἑαυτό του, δέν τοῦς εἶχε πεῖ τίποτα.

Καί συνεπῶς, ὁ ἄνθρωπος πού ἐργάζεται χωρίς νά ξέρει σέ ποῖό βαθμό θά ἀμειφθεῖ γιά τήν ἐργασία του πῶς ἐργάζεται;

Ἐργάζεται ἀπό καλή καί εἰλικρινή του διάθεση.

Μᾶς λέγει λοιπόν ὁ Χριστός, ὅτι ἐκεῖνοι πού ἐργάζονται μέ καλή καί εἰλικρινή διάθεση γιά μένα· καί ἐπειδή τοῦς ἐμπιστεύτηκα δείχνουν προθυμία, μέ ἐμπιστεύονται καί ἐργάζονται, θά ἀκούσουν: «Εὖ δοῦλε ἀγαθέ καί πιστέ, ἐπί ὀλίγα ἦς πιστός ἐπί πολλῶν σέ καταστήσω». Ἡ ἀμοιβή πού θά σοῦ δώσω εἶναι γιά πολλά, πολύ περισσότερα ἀπό αὐτά πού σοῦ εἶχα ἐμπιστευθεῖ. «Εἰσελθε εἰς τήν χαρά τοῦ Κυρίου σου». Ἀπ' ἐδῶ καί πέρα εἶσαι ἐκλεκτός μου. Ἡ χαρά μου θά εἶναι καί δική σου.

Παρουσιάζεται ὁ δεύτερος δοῦλος καί τοῦ λέγει:

-Ἐμένα μοῦ ἔδωσες δύο τάλαντα· τά ἔκανα τέσσερα. Ἐρώτηση: Τί διαφέρει ὁ δεύτερος δοῦλος ἀπό τόν πρῶτο; Ἀπολύτως τίποτα. Γιατί ὁ πρῶτος πῆρε πέντε τάλαντα καί μέ τόν κόπο καί μέ τήν προθυμία του τά ἔκανε δέκα, τά διπλασίασε. Ὁ δεύτερος πῆρε δύο, δούλεψε καί αὐτός μέ καλή διάθεση, μέ προθυμία, μέ εἰλικρίνεια καί τά ἔκανε τέσσερα. Τί ἔκανε καί αὐτός; Τά διπλασίασε.

Τί κόπο καί τί φροντίδα θέλει γιά νά διπλασιάσεις τά λίγα καί τά πολλά; Τόν ἴδιο. Τήν ἴδια καλή διάθεση.

Γι' αὐτό ἄκουσε τά ἴδια ἐπαινετικά λόγια:

«Εὖ δοῦλε ἀγαθέ καί πιστέ ἐπί ὀλίγα ἦς πιστός ἐπί πολλῶν σέ καταστήσω, εἰσελθε εἰς τήν χαρά τοῦ Κυρίου σου».

Αὐτό μᾶς δείχνει, ὅτι ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἐργαστεῖ μέ καλή διάθεση, μέ εἰλικρίνεια, μέ ζῆλο καί τό «ἕνα» τό κάνει «δύο» ἔχει μία τεράστια ἀμοιβή.

Πόση εἶναι αὕτη ἡ τεράστια ἀμοιβή;

Ὁ Χριστός, πολλές φορές, ἔλεγε λίγα τή μιά ἡμέρα, λίγα τήν ἄλλη καί ἄλλα λίγα τήν τρίτη. Ἡ μία του παραβολή καί ἡ μία του διδασκαλία συμπλήρωνε καί θά συμπληρώνει μέχρι τή συντέλεια τῶν αἰώνων τήν ἄλλη.

Γιατί τό ἔκανε ἔτσι; Ἐκεῖνος ξέρει.

Ἐμεῖς ἔχομε ὑποχρέωση νά διαβάζομε τό ἅγιο Εὐαγγέλιο μέ πολλή προσοχή καί νά τό κατανοοῦμε ὅσο πιά βαθειά μπορούμε.

Τί λέγει λοιπόν ἄλλοῦ ὁ Κύριος;

Λέγει ὅτι οἱ δοῦλοι ἐργάστηκαν καί ὁ ἕνας τά πέντε τάλαντα τά ἔκανε δέκα.

Καί ὁ Κύριος τοῦ εἶπε: «γίνου ἐπάνω δέκα πόλεων». Σοῦ δίνω ἀμοιβή νά εἶσαι κυρίαρχος δέκα πόλεων. Πού; Στήν βασιλεία τοῦ Θεοῦ· ὄχι στή γῆ.

Στόν ἄλλο πού ἔκανε τά δύο τάλαντα τέσσερα τοῦ εἶπε: «καί σύ γίνου ἐπάνω τεσσάρων πόλεων».

Ἀκόμα σκέπτεσαι τίς ψευτοχαρές;

Ἄς ἀναλύσομε αὐτά τά λόγια.

Ἐκεῖνη τήν ἐποχή ἕνα τάλαντο ἰσοδυναμοῦσε μέ τήν ἀξία ἐνός σπιτιοῦ.

Μία πόλη πόσα σπίτια ἔχει;

Μερικές ἑκατοντάδες ἢ χιλιάδες σπίτια... Καί φυσικά ἀξίζει χιλιάδες τάλαντα.

Συμπέρασμα: Ὁ δοῦλος πού ἔκανε τά δύο τάλαντα τέσσερα, πῆρε ἀμοιβή

τέσσερεις πόλεις. Δηλαδή χιλιάδες τάλαντα.

Πρόκειται γιά ἀμοιβή, πού μέ κανένα τρόπο δέν μπορεῖ νά τήν ἐξιχνιάσει νοῦς ἀνθρώπου.

Γι' αὐτό καί ὁ ἅγιος ἀπόστολος Παῦλος περιγράφοντας τήν Βασιλεία τῶν οὐρανῶν λέγει: «ὄφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὐς οὐκ ἤκουσε καί ἐπί καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν».

Οὔτε μάτι ἀνθρώπου τά εἶδε ποτέ, οὔτε ὁ νοῦς του τά κατάλαβε, οὔτε ἡ καρδιά του ἐπιθύμησε τόσο ὠραῖα, μεγάλα καί ὑψηλά πράγματα.

Ἄς ποῦμε ἕνα ἀστεῖο. Ἕνας ἀνθρωπος τί νά τά κάνει τά χιλιάδες σπίτια. Δέν τοῦ χρειάζονται. Ἕνα τοῦ φτάνει.

Γιατί τότε λέει ὁ Χριστός ὅτι θά πάρει δέ-κα πόλεις, τέσσερεις πόλεις, τόσα σπίτια; Γιά νά δείξει ὅτι ἡ ἀμοιβή τήν ὁποία θά πάρει ποιοτικά καί ποσοτικά θά εἶναι ἀσύγκριτα μεγαλύτερη ἀπό τίς ψευτοχαρές τῆς γῆς.

Ἐκεῖνο πού μᾶς εὐφραίνει ἐδῶ στή γῆ, εἶναι νά ἔχομε ἕνα καλό σπιτάκι, γιά νά περναῖμε τή μισή μας μέρα, λίγο καλό φαγητό, πού τέρπει τό λαρύγγι, τή δυνατότητα νά κάνουμε καμιά ἐκδρομή ἢ τέλος πάντων -ἅμα εἴμαστε καί λιγάκι ἀμαρτωλοί- νά ἔχομε καί καμμιά ἄλλου εἶδους ἀμαρτωλή διασκέδαση. Γιά φαντασθεῖτε λοιπόν τί πρέπει νά εἶναι ἐν συγκρίσει μέ αὐτά τά ἐπίγεια, ἐκεῖνα πού ὑπόσχεται ὁ Χριστός.

Ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου Παύλου εἶναι πολύ ἐνδεικτικός καί πρέπει νά τόν προσέ-χομε: «ἃ ὄφθαλμός οὐκ εἶδε, οὐς οὐκ ἤκουσε καί ἐπί καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη». Δέν κατόρθωσε καρδιά ἀνθρώπου νά ἐπιθυμήσει «ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν». Ὅταν λέει «τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν» ἐννοεῖ γιά ὅλους τοὺς ἀνθρώπους πού τόν ἀγαπᾶνε.

Γιά ὅλους· ἀλλά ἄς προσέξωμε κάτι.

Οἱ ἀνθρωποι πού ἀγαποῦν τό Χριστό δέν εἶναι ὅλοι ἴσα. Αἰλιῶς τόν ἀγαπάει ὁ ἕνας, ἀλλιῶς ὁ ἄλλος. Ἄλλη προθυμία δείχνει ὁ ἕνας, ἄλλη ὁ ἄλλος.

Άλλη ή καλή διάθεση του ληστή, άλλη τής αγία Μαρίας τής Αιγυπτίας. Άλλά βρέθηκαν άνθρωποι που έδειξαν πολύ καλύτερη διάθεση από αυτήν. Ποιοι ήταν;

Έκείνοι, που δέν άφησαν τόν έαυτό τους νά πέσει στην άμαρτία. Αύτή, χρόνια όλόκληρα άμάρτανε άθεόφοβα.

Πειρασμούς είχαν και οι άγιοι. Όπως ένας άνθρωπος που κάποτε ύποχωρούσε στην άμαρτία, παροτρύνεται από τήν έσωτερική του διάθεση και από τό σατανά νά παρασυρθεί πάλι σε άμαρτίες μικρές ή μεγάλες, έτσι και ένας που ποτέ του δέν άμάρτησε έμπρακτα, παροτρύνεται από τό σατανά και από από τήν έπιθυμία που είναι μέσα του έμφυτη, τουλάχιστον κάτι νά δοκιμάσει. Έτσι προσπαθεί νά τόν άπατήσει ο διάβολος.

Γι' αυτό λέμε ότι ο άνθρωπος που ποτέ δέν αφήνει τόν έαυτό του νά δοκιμάσει τό κακό έχει μεγαλύτερη αξία ένώπιον του Θεού. Και συνεπώς ή άμοιβή του στον Παράδεισο θά είναι μεγαλύτερη.

Που μάς τό λέει αυτό ο Χριστός;

Θυμηθείτε τήν παραβολή του Σπορέως. Ο σπόρος που έπεσε στη γή τήν καλή και τήν άγαθή έκανε καρπό. Άλλος μέχρι 30, άλλος μέχρι 60, άλλος 100. Δέν σημαίνει πως έκαναν άκριβώς 30, 60, και 100. Υπήρξαν σπόροι που απέδωσαν ποικιλία παραγωγής. Όλους τούς αριθμούς από 1, 2, 3... μέχρι 99 και 100.

Τί είπαμε προηγουμένως; Έκείνος που μόνο διπλασίασε τά τάλαντα τί άμοιβή πήρε; Άνυπολόγιστη!

Τότε εκείνος που όχι άπλά διπλασίασε, αλλά εκείνο τό «ένα» που έλαβε τό έκανε 30, 60 ή 100 φορές περισσότερο, τί άμοιβή πρέπει νά πάρει;

Άπ' έδω, καταλαβαίνει κανείς, πόση είναι ή δόξα των μετανούντων στον ουρανό, αλλά και πόση είναι ή δόξα των άγιων, που μέ όλη τή ζωή τους δόξασαν τόν Κύριο. Δέν μιλάμε γι' αυτούς που δέν είχαν τήν εύκαιρία νά άμαρτήσουν σαν τά νήπια, αλλά γι' αυτούς που άγωνίστηκαν σε όλη τους τή ζωή.

Άς προσπαθήσομε νά κάνομε τή ζωή μας ζωή άγώνα και καλής διαθέσεως για νά επικρατεί πάντοτε μέσα μας τό θέλημα του Κυρίου μας Ίησοϋ Χριστού.

Και άς θεωρούμε τό τελευταίο λεπτό που ύπάρχει στη διάθεσή μας σαν τάλαντο που μάς τό έμπιστεύεται ο Κύριος για νά τό άξιοποιήσομε. Άμήν.-